

VII ZAKLJUČAK

Većina problema sa kojima se medijska scena u Srbiji suočava već godinama, ponavlja se i ovog meseca. Zakon o javnom informisanju i njegove odredbe kojima se zabranjuje ograničavanje slobode javnog informisanja, ograničavanje slobodnog protoka ideja, informacija i mišljenja, vršenje bilo kakvog fizičkog ili drugog pritiska na medije i njihovo osoblje i uticaja podesnog da ih omete u obavljanju posla, pokazuju se kao nedovoljne u praksi. Ovo posebno u svetlu kaznene politike i prakse sudova koja je nedopustivo blaga u odnosu prema onima koji te slobode ugrožavaju. Čini se da je i politička volja da se stvari menjaju u ovom trenutku ograničena na donošenje Medijske strategije, koje je sada već neminovno, što svakako jeste korak u dobrom pravcu, ali i da u implementaciji propisa koji su već na snazi nedostaje proaktivan pristup države i njenih organa. Ovo se ogleda u činjenici da država nastavlja da probija rokove koje je sama sebi postavila, kao u slučaju kašnjenja sa izborom članova Saveta RRA, ili u nedopustivo pasivnom odnosu prema obavezama predviđenim Zakonom o slobodnom pristupu informacijama od javnog značaja, na koji Poverenik za informacije od javnog značaja i zaštitu podataka o ličnosti ponovo ukazuje. Takođe, kasni se i sa rešavanjem tarifnih sporova između kolektivnih organizacija za zaštitu autorskog i srodnih prava, koja činjenica medije ostavlja u situaciji da godinu i po dana nakon usvajanja novog Zakona o autorskom i srodnim pravima, naknade i dalje plaćaju po starim tarifama, čija je nesrazmernost i nepravičnost i bila razlog da se zakon 2009. godine promeni i da se predvidi novi, i dalje u praksi neostvaren princip, po kome se o tarifama pitaju i korisnici, a ne jedino i isključivo kolektivne organizacije. Povrh svega ovoga, mediji i to posebno regionalni i lokalni, nastavljaju da propadaju, što usled činjenice da je broj takvih medija, posebno radio i TV stanica, prevelik, a tržište oglašavanja oskudno i nerazvijeno, to posebno i usled činjenice na koju bi država svakako mogla da utiče - netransparentnog i diskriminatornog pristupa državnoj pomoći. Ova pomoć po pravilu se usmerava u medije u državnoj svojini i u poslušne i lokalnim vlastima bliske privatne medije, na način koji ozbiljno utiče na ostvarivanje medijskih sloboda, narušava konkurenciju i obeshrabruje potencijalne investitore. Umesto da se ovaj problem rešava tako što bi se pristup medijima dragocenoj državnoj pomoći regulisao na dosledan, transparentan i nediskriminatoran način, lokalne vlasti u čitavom nizu gradova u Srbiji odlučuju se za zadržavanje vlasničkog učešća u medijima i njihovo direktno budžetsko finansiranje, zadržavajući i ojačavajući istovremeno i mehanizme političkog uticaja i kontrole nad uređivačkom politikom takvih medija, gušeći na taj način i ograničavajući slobodu izražavanja.